

Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

6.M.321/2012/7.

A Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Független Rendőr Szakszervezet által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a **alperes neve**(alperes címe) alperes ellen egyéb munkaügyi perében a 2013. április 19. napján 10 órakor megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta és nyilvánosan kihirdette az alábbi

í t é l e t e t :

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek a törvényes levonásokkal terhelten 685 890 (hatszáznyolcvanötezer-nyolcszázkilencven) forintot és ezen összeg után 2012. február 6. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasítja.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül a Székesfehérvári Törvényszékhez címzett, de jelen bíróságnál 3 példányban benyújtandó fellebbezésnek van helye.

A másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálhatja el, ha az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 251. §-ában, illetve a 252. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott okból kell hatályon kívül helyezni, ha a fellebbezés csak a perköltség viselésére, vagy összegére vonatkozik, ha a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul, ha a felek a fellebbezési határidő lejárta előtt azt közösen kérik, illetve ha a másodfokú bíróság megítélése szerint az ügy eldöntése tárgyaláson kívül is lehetséges.

I n d o k o l á s :

A bíróság a peres felek írásbeli és személyes előadása, a ...i Rendőrkapitányságon folyamatban volt 07030-103/4/2010. Fe. és 07030-103/71/2011. Fe számú fegyelmi ügyek iratai, a rendelkezésre álló további iratok, valamint a per egyéb adatai alapján az alábbi tényállást állapította meg.

A felperes rendőr főhadnagyként áll szolgálati viszonyban a alperes neve...i Rendőrkapitányságának állományában.

Részére a ...i Rendőrkapitányság vezetője a 2009. július 15-én kelt 307-52/197/2009. számú parancsával a 17/2009 (VI. 4.) IRM rendelet 1. §-a alapján 2009. május 1-től 2014. április 30-ig terjedően szolgálati időt elismerő támogatást állapított meg, havonta bruttó 50 000 forint összegben.

A ...i Rendőrkapitányság vezetője a 2010. február 15. napján kelt 07030-103/4/1/2010. Fe számú határozatával a felperessel szemben fegyelmi eljárást rendelt el, február 17-én pedig a 37-52/58/2010. számú parancsával a szolgálati időt elismerő támogatás folyósítását az eljárás megindítására visszamenő hatállyal, és az eljárás jogerős befejezéséig terjedő időtartamra felfüggesztette.

A fegyelmi eljárás eredményeképpen a felperest fenytés kiszabásának mellőzésével figyelmeztetésben részesítették, a határozat 2010. június 14. napján emelkedett jogerőre. 2010. február 15. és 2010. június 14. között a felperes nem részesült szolgálati időt elismerő támogatásban, ezen időszakban a munkáltató tőle mindösszesen bruttó 195 455 forint összegű kifizetést tartott vissza.

A felperessel szemben 2011. november 10-én 07030-103/71-1/2011. Fe. szám alatt ismételten fegyelmi eljárást rendeltek el. E fegyelmi eljárás során a felperest 2011. november 14-én értesítették az eljárás alá vontként való meghallgatásáról, amelyre november 24. napján került sor. Ezt követően a munkáltató a november 28. napján kelt végzéssel értesítette a felperest arról, hogy a kapitányi meghallgatásának december 8-ára kitűzött időpontja módosul, a meghallgatásra később kerül sor. November 29-én a fegyelmi eljárás keretében egy tanút hallgattak meg.

A ...i Rendőrkapitányság vezetője a 307-52/317. számú parancsával a szolgálati időt elismerő támogatás folyósítását a fegyelmi eljárás megindításának időpontjára, vagyis 2011. november 10. napjára visszamenő hatállyal felfüggesztette (a határozatban - elírás folytán - a folyósítás megszüntetése szerepelt).

A ...i Rendőrkapitányság vezetője, mint a fegyelmi jogkör gyakorlója 2011. december 7. napján kelt határozatával a fegyelmi eljárás december 10. napján lejáró határidejét további 30 nappal, vagyis 2012. január 10. napjáig meghosszabbította. December 12-én újabb tanút hallgattak meg, és ugyanezen a napon készült el a felperes részére szóló értesítés arról, hogy az iratismertetésre, illetve kapitányi meghallgatására egyaránt december 27-én fog sor kerülni. A fegyelmi jogkört gyakorló a meghallgatást a kitűzött időpontban lefolytatta, majd a december 30-án kelt 07030-103/71-24/2011. Fe. számú határozatával a felperest megrovás fenytéssel sújtotta. 2012. január 3-án az eljárt fegyelmi tiszt megkereste az ...i Rendőrőrs őrsparancsnokát annak érdekében, hogy az őrs állományába tartozó felperes részére a fegyelmi határozatot kézbesítsék. Január 16-án pedig a ...i Rendőrkapitányság vezetője megkeresésében azt kérte a ...i Rendőrkapitányság vezetőjétől, hogy az oda vezényelt felperes számára a fegyelmi határozatot adják át. A fegyelmi határozatot a felperes részére 2012. január 25-én kézbesítették, az március 6-án lett jogerős.

A felperes 2011. április 10-én a visszatartott szolgálati időt elismerő támogatás kifizetése iránt szolgálati panaszt terjesztett elő.

A felperes nevevezetője a 2012. május 25. napján kelt 07000-101/515-1/2012. Szü. számú határozatával a szolgálati panaszt elutasította. A határozat indokolása szerint a szolgálati panasz a korábbi - figyelmeztetéssel zárult - fegyelmi eljárással összefüggésben azért volt alaptalan, mivel a figyelmeztetés annak ellenére sem minősül felmentésnek, hogy a Hszt. 120. § (2) bekezdése értelmében alkalmazására csekély súlyú fegyelemsértés esetén van lehetőség, ebből következően pedig a figyelmeztetésre tekintettel a visszatartott támogatás visszafizetésére sincs mód.

Az utóbbi fegyelmi eljárással összefüggésben pedig a panaszt elbíráló a megrovás fenytés miatt nem látott lehetőséget a visszatartott támogatás utólagos kifizetésére; a határozat e körben rögzítette továbbá, hogy a felperes a Hszt. 147. § (2) bekezdésének a) pontja alapján a fenytés jogerőre emelkedésétől számított 6 hónapig a fenytés hatálya alatt áll, így a 17/2009. (VI. 4.) IRM rendelet 4. § (1) bekezdés b) pontja szerint 2012. szeptember 6-ig nem jogosult a támogatás folyósítására.

A felperes a 07030-103/71-1/2011. Fe. szám fegyelmi eljárás eredményeként 2011. november 10. és 2012. szeptember 6. között nem kapott szolgálati időt elismerő támogatást, ezen időszakban mindösszesen bruttó 490 435 forint összegű járandóságtól esett el.

A felperes pontosított keresetében a szolgálati panaszt elutasító határozatot megalapozatlannak tartotta.

Hangsúlyozta, hogy a 17/2009. (VI. 4.) IRM rendelet 4. § (3) bekezdése értelmében a visszatartott támogatást utólag ki kell fizetni, amennyiben a fegyelmi vagy büntetőeljárás felmentéssel zárult, a Legfelsőbb Bíróság pedig az EBH 2007.1647 számú elvi döntésében ezzel kapcsolatban úgy foglalt állást, hogy a beosztásból való felfüggesztés idejére visszatartott illetmény utólagos kifizetése szempontjából a fegyelmi eljárást felmentéssel lezárultnak tekinteni, ha a szolgálati viszony megszüntetése, vagy a lefokozás fenytés kiszabásáról hozott fegyelmi határozat nem emelkedik jogerőre. Ezzel összefüggésben álláspontja az volt, hogy a támogatás végleges visszatartására csak abban az esetben van lehetőség, amennyiben a fegyelmi vagy büntetőeljárás eredményeként a hivatásos állomány tagjának szolgálati viszonyát megszüntetik.

Rámutatott, hogy a tőle visszatartott mindösszesen bruttó 685 890 forint oly mértékű anyagi hátrányt jelent, amely nem áll arányban a figyelmeztetéssel, illetve a későbbi fegyelmi eljárásban alkalmazott megrovással, amennyiben ugyanis a szolgálati jogviszony fenntarthatósága mellett még alkalmazható legsúlyosabb fegyelmi büntetést, vagyis az alacsonyabb beosztásba helyezést alkalmazták volna vele szemben, az esetben is csak a fenti összegnél jóval kisebb lett volna az illetményvesztesége. E körben hangsúlyozta, hogy a szolgálati időt elismerő támogatás célja annak ösztönzése, hogy a hivatásos állomány tagja minél tovább fenntartsa a jogviszonyát, ez a cél pedig esetében nem csorbult, hiszen mind a mai napig a hivatásos állomány tagja. Úgy vélte, hogy a támogatás visszatartásának értelme az, hogy amennyiben olyan fegyelemsértés valósul meg, amely miatt a jogviszony megszüntetésére kerül sor, úgy az állomány tagja már a fegyelmi eljárás során se részesülhessen ebben a juttatásban.

Mindezek alapján elsődlegesen azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest mindösszesen bruttó 685 890 forint visszatartott szolgálati időt elismerő támogatásnak és ezen összeg középarányos kezdő időponttól, vagyis 2011. május 15. napjától járó késedelmi kamatainak megfizetésére.

Másodlagosan pedig - arra az esetre, amennyiben az elsődleges jogi álláspontját a bíróság nem osztaná - a 07030-103/71/2011. Fe. számú fegyelmi eljárás törvénytelen elhúzódása, és ebből következően a támogatás-felfüggesztés jogellenes elnyújtása miatt bruttó 50 000 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest. E kérelmét azzal indokolta, hogy a 2011. november 10-én megindított fegyelmi eljárás során a bizonyítás mindössze az eljárás alá vont személy, továbbá két tanú meghallgatásából állt, mindezt pedig a törvény szerinti 30 napos határidőn belül le lehetett volna folytatni, így elvárható lett volna az is, hogy a parancsnoki meghallgatást az eredetileg kitűzött 2011. december 8-ai időpontban - nem pedig csak december 27-én - tartsák meg. Sérelmezte, hogy 2011. december 12. és december 27. között eljárási cselekmény nem történt, habár december 12. és 16. között minden nap szolgálatban volt, így korábban is sor kerülhetett volna a parancsnoki meghallgatásra. Visszásnak tartotta továbbá, hogy a 2011. december 30-án kelt határozatot számára csak 2012. január 25-én kézbesítették, annak ellenére, hogy 2012. január 9-13. napokon, és január 16-20. napokon is szolgálatban volt. Megítélése szerint ezek a körülmények hozzájárultak ahhoz, hogy az indokoltnál legalább egy hónappal hosszabb ideig tartsák tőle vissza a szolgálati időt elismerő támogatást.

A másodlagos kereseti kérelme tárgyát képező tőkeösszeg után is előterjesztett késedelmi kamat iránti követelést, mégpedig 2012. augusztus 6. napjától, arra hivatkozással, hogy tőle a támogatást 2012. szeptember 6. napjáig tartották vissza.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, lényegében fenntartva a szolgálati panaszt elutasító határozatban foglaltakat.

Úgy vélte, hogy a felperes által hivatkozott EBH2007.1647 számú legfelsőbb bírósági állásfoglalás jelen perben nem alkalmazható, több tényező miatt sem. E körben rámutatott, hogy a felperessel szemben meghozott fegyelmi határozatok mindegyike jogerőre emelkedett, még hozzá marasztalással. A felperes vonatkozásában tehát a fegyelemsértés megvalósult, annak ellenére is, hogy az első esetben a szolgálati rend helyreállításához nem volt szükség súlyosabb szankció alkalmazására. Úgy vélte ezért, hogy a figyelmeztetés nem tekinthető felmentésnek, így azzal összefüggésben nem alkalmazható a 17/2009. (VI. 4.) IRM rendelet 4. § (3) bekezdése. A második fegyelmi eljárás vonatkozásában pedig - visszautalva a szolgálati panaszt elutasító határozatban foglaltakra - hangsúlyozta, hogy a felperes a fenyegetés jogerőre emelkedésétől számított 6 hónapig annak hatálya alatt állt, így részére az IRM rendelet 4. § (1) bekezdés b) pontja alapján nem volt folyósítható a támogatás.

Kétségesnek tartotta azt is, hogy a szolgálati időt elismerő támogatás egyáltalán az illetmény Hszt. 99. § (1)-(2) bekezdéseiben meghatározott fogalma alá vonható-e, ebből kifolyólag pedig vonatkozásában alkalmazhatóak-e a Hszt. 107. §-ának rendelkezései. E körben utalt rá, hogy az EBH2007.1647 számú elvi határozat tárgyát képező esetben is illetményről, nem pedig támogatásról volt szó.

Rámutatott, hogy a kereseti kérelem egy része nem más, mint az EBH 2003.901 számú elvi bírósági határozat idézése; ez az EBH ugyanakkor azt tartalmazza, hogy a fegyelmi eljárásra vonatkozó szabályok felmentő fegyelmi határozatot nem ismernek, amelyből a helyes értelmezés szerint az a következtetés vonható le, hogy a visszatartott illetményt mindazokban az esetekben ki kell fizetni, amikor a hivatásos állomány tagjával szemben a fegyelmi jogkör gyakorlója nem hozott a fegyelmi vétséget megállapító, figyelmeztetést, vagy fenyítést kiszabó határozatot. Úgy vélte, hogy mindez cáfolja a felperes álláspontját.

Előadta továbbá, hogy megítélése szerint a szolgálatteljesítés önmagában még nem alapozza meg a szolgálati időt elismerő támogatásra való jogosultságot, mivel annak további feltétele is van, nevezetesen a feddhetetlenséghez közeli magatartás a hivatásos állomány tagja részéről.

A másodlagos kereseti kérelmet sem tartotta alaposnak. Úgy vélte, hogy a felperes által e körben hivatkozott 07030-103/71/2011. Fe. számú fegyelmi eljárásban a határozat kézbesítése vonatkozásában nem merült fel késedelem. Egyrészt azzal érvelt, hogy a Hszt. a kézbesítés vonatkozásában nem állapít meg határidőt, másrészt pedig kifejtette, hogy a kézbesítés vonatkozásában van egy meghatározott ügymenet, ezzel összefüggésben utalt a 2012. január 3-ai és január 16-ai megkeresésekre.

A kereset az alábbiak szerint túlnyomó részben alapos.

A jelen jogvita elbírálása szempontjából irányadó jogszabályi rendelkezés a hivatásos állomány tagjainak szolgálati időt elismerő támogatásáról szóló 17/2009. (VI. 4.) IRM rendelet 4. §-ának (3) bekezdése, amely azt mondja ki, hogy vissza kell tartani a támogatást a beosztásból felfüggesztés, a fegyelmi eljárás és a büntetőeljárás elrendelésének napjától; az így visszatartott támogatást utólag ki kell fizetni, ha a fegyelmi, vagy büntetőeljárás felmentéssel zárult.

A bíróságnak így az elsődleges kereseti kérelemmel összefüggésben abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperesi okfejtésnek megfelelően a figyelmeztetés, illetve a megrovás a felmentéssel egyenértékűnek tekinthető-e és ebből következően lehetőség van-e a visszatartott támogatás utólagos kifizetésére.

A bíróság e körben alapvetően osztotta a Hszt. 107. § (2) bekezdésének rendelkezését értelmező EBH2007.1647 számú elvi határozatra alapított felperesi álláspontot.

A Hszt. 107. § (1) bekezdése értelmében a hivatásos állomány beosztásából felfüggesztett, előzetes letartóztatásban, illetve lakhelyelhagyási tilalom alatt lévő vagy ideiglenes kényszergyógykezelés alatt álló, továbbá a szabadságvesztés büntetését katonai fogházban töltő tagjának távolléti díj jár, amelyet a munkáltatói jogkörgyakorló elöljáró legfeljebb 50%-kal csökkenthet. A teljes illetmény vissza kell tartani a szolgálati viszony megszűntetés, vagy lefokozás fegyelmi fenyítés kiszabásáról szóló munkáltatói intézkedés végrehajtásáig.

A (2) bekezdés szerint pedig a beosztásból való felfüggesztés, vagy előzetes letartóztatás miatt visszatartott illetményt a kamataival utólag ki kell fizetni, ha a fegyelmi vagy büntetőeljárás felmentéssel zárul.

Az EBH 2007.1647 számú elvi döntés rámutat arra, hogy a fenti jogszabályi rendelkezések helyes értelmezése az, hogy csak a szolgálati viszony megszüntetés, vagy lefokozás fenyítés kiszabása esetén tartható vissza a hivatásos állomány tagjának teljes illetménye, más fenyítés alkalmazása viszont nem vonhatja maga után a határozat jogerőre emelkedéséig terjedő időre a teljes illetmény visszatartást. Mindebből pedig az következik, hogy a (2) bekezdés alkalmazása szempontjából mindazokat az eseteket, amikor a szolgálati viszony megszüntetését vagy a lefokozást kimondó fegyelmi határozat nem emelkedett jogerőre „felmentéssel” zárult esetnek kell tekinteni. Ellenkező esetben ugyanis a hivatásos állomány tagját súlyosabb joghátrány érné, mint amilyennel maga az alkalmazott fenyítés jár.

Ez az okfejtés - az alapjául szolgáló elv azonossága miatt - a jelen jogvita vonatkozásában is elfogadható, hiszen a figyelmeztetés, majd az ezt követő megrovás kis súlyú szankciónak minősülnek, a felperes számára egyébként semmilyen hátrányos anyagi következményt nem jelentettek volna, azok miatt tehát a felperes semmiféle anyagi juttatástól, így a szolgálati időt elismerő támogatástól sem esett volna el.

A Hszt. 120. §-ának (1) bekezdése értelmében a fenyítés célja a szolgálati rend és fegyelem védelme, az elkövetőnek és másoknak a fegyelemsértéstől való visszatartása. A felperessel szemben folyamatban volt fegyelmi eljárások során a fegyelmi jogkör gyakorlója nyilvánvalóan ezen törvényben rögzített szempontok szem előtt tartásával hozta meg a határozatát, vagyis a figyelmeztetésben, illetve a megrovásban kifejezésre jutó joghátrányt tartotta elégségesnek, egyben szükségesnek a felperes vonatkozásában a fenyítés céljainak megvalósulásához. Mindebből pedig az következik, hogy a jelentős - vagyis az egyik fegyelmi eljárás tekintetében bruttó 195 455, a másik esetében pedig bruttó 490 435 forint mértékű - anyagi hátrány már túlmutatna a Hszt. 120. § (1) bekezdésében kifejezésre jutó jogalkotói szándékon. [Más megközelítésben: amennyiben a fegyelmi jogkörgyakorló anyagi hátránnyal járó jogkövetkezmény alkalmazását látta volna indokoltnak a felperessel szemben, úgy a Hszt. 123. § (1) bekezdésében felsorolt fenyítések közül a d) pont szerinti egy fizetési fokozattal való visszavetést szabhatta volna ki.]

Az EBH-ban foglaltakra is figyelemmel helytállóan hivatkozott ezért a felperes az arányosság szempontjára, vagyis arra, hogy kisebb súlyú fegyelmi fenyítés esetén nem eshet el több százezer forint összegű juttatástól.

Az elsődleges kereseti kérelem megalapozottsága szempontjából nem perdöntő az alperes EBH2003.901 számú elvi határozatra való hivatkozása sem. Ez az eseti döntés ugyanis azokat az eseteket sorolja fel, amikor a visszatartott illetményt ki kell fizetni, nevesítve ezek között a figyelmeztetés alkalmazásának elmaradását is. A bíróság megítélése szerint ugyanakkor önmagában abból, hogy a figyelmeztetés elmaradására tekintettel kötelező válik a juttatás utólagos kifizetése, még nem következik minden további nélkül az is, hogy eltérő esetben, vagyis figyelmeztetés alkalmazása mellett a visszatartott illetmény folyósítására ne lenne lehetőség. Ezen utóbbi esetben ugyanis éppen a fentebb,

az EBH2007.1647 számú elvi határozattal összefüggésben rögzítettek miatt van lehetőség arra, hogy a hivatásos állomány tagja hozzájusson a visszatartott illetményhez. Az EBH2007.1647 tehát nem ellentétes az EBH 2003.901 számú elvi döntéssel, hanem lényegében az abban meghatározott esetkört bővíti ki, azáltal, hogy a szolgálati viszony megszüntetését, illetve a lefokozást kimondó fegyelmi határozat kivételével minden más döntést a „felmentéssel” zárult esetek közé sorol.

Nem fogadta el a bíróság az alperes azon érvelését sem, mely szerint az EBH2007.1647 számú elvi határozat azért nem alkalmazható, mivel abban illetményről van szó, a jelen per tárgya viszont nem illetmény, hanem támogatás. A fentebb kifejtettek értelmében ugyanis a bíróság az ezen EBH tárgyat képező és a jelen perbeli eset hasonlóságát abban látta, hogy mindkettőben az arányosság elve jelent meg, amely pedig ugyanúgy vonatkoztatandó a szolgálati időt elismerő támogatásra, mint az illetményre.

[A bíróság megítélése szerint a Hszt. 107. §-ának (2) bekezdése szempontjából az illetmény fogalmát egyébként sem lehetne szűken értelmezni, így a felperes ezen jogszabályi rendelkezés értelmében akkor is jogosult lenne a visszatartott támogatásra, amennyiben ezt a kérdést a 17/2009. (VI. 4.) IRM rendelet 4. §-ának (3) bekezdése nem rendezné.]

Mindezek alapján tehát a felperessel szemben alkalmazott figyelmeztetést és megrovást úgy kell értékelni, mintha a folyamatban volt fegyelmi eljárások felmentéssel zárultak volna. A felperes ezért a 17/2009. (VI. 4.) IRM rendelet 4. §-ának (3) bekezdése értelmében jogosult a visszatartott támogatás utólagos kifizetésére.

Abból következően pedig, hogy a fegyelmi eljárásokat felmentéssel lezárultnak kell tekinteni, a felperes vonatkozásában értelemszerűen nem kerülhetett volna sor az IRM rendelet 4. § (1) bekezdés b) pontjának alkalmazására sem, vagyis a megrovás fenyítést kiszabó határozat 2012. március 6-ai jogerőre emelkedésétől számított 6 hónapig, azaz 2012. szeptember 6-áig nem lehetett volna tőle megvonni a támogatást azon az alapon, hogy fegyelmi büntetés hatálya alatt áll.

A felperest ezért megilleti az utóbbi fegyelmi eljárást követő 6 hónapos, 2012. szeptember 6-áig terjedő időszakra jutó támogatás összege is.

A felperes elsődleges kereseti kérelme tehát a fentiek szerint alapos.

A bíróság ezért csak megjegyzi, hogy a másodlagos, tehát a 07030-103/71/2011. Fe. számú fegyelmi eljárás elhúzódásával indokolt kereseti kérelmet nem találta megalapozottnak. A fegyelmi eljárás irataiból ugyanis megállapítható, hogy az elrendelésre 2011. november 10. napján, a fegyelmi határozat meghozatalára pedig december 30. napján került sor, e két időpont között tehát 50 nap telt el. A Hszt. 128. §-ának (3) bekezdése értelmében ugyanis a fegyelmi eljárás során a vizsgálatot 30 napon belül kell befejezni, amely határidő azonban egy alkalommal, legfeljebb 30 nappal

meghosszabbítható. A Hszt. tehát a határidő meghosszabbítását semmilyen feltételhez nem köti, az alperesnek ezért lehetősége volt a határidő meghosszabbítására. A Hszt. idézett rendelkezése ráadásul kifejezetten a vizsgálat lefolytatására engedélyez 30 + 30, vagyis mindösszesen 60 napos határidőt, az alperes viszont 50 nap elteltével már a fegyelmi határozatot is meghozta, így a terhére e tekintetben mulasztás, vagyis határidő túllépés semmiképpen nem állapítható meg. A fegyelmi határozat meghozatala tekintetében megtartott továbbá a Hszt. 138. §-a szerinti határidő is. Ezen jogszabályi rendelkezés értelmében ugyanis az állományilletékes parancsnoknak a személyes meghallgatást követő 5 napon belül kell az ügyet elbírálnia, jelen esetben pedig a ...i Rendőrkapitányság vezetője december 27-én hallgatta meg a felperest, és a fegyelmi határozatot már három nappal később, december 30. napján meghozta.

Mivel az alperes részéről az eljárási határidők tekintetében jogszabálysértés nem történt, a felperes alaptalanul kifogásolta egyrészt azt, hogy az eredetileg december 8-ára kitűzött parancsnoki meghallgatást december 27-ére tették át, másrészt pedig azt is, hogy december 12. és december 27. között eljárási cselekmény nem történt. Ezzel összefüggésben rögzítendő továbbá, hogy a parancsnoki meghallgatás időpontjának módosítását indokoló körülmény nem ismert (így az akár rendkívüli esemény, vagy bármely más hivatalos, szolgálati ok is lehetett), a december 12. és december 27. között eltelt 15 nap pedig nem tekinthető kirívóan hosszú időtartamnak. Alaptalanul sérelmezte a felperes azt is, hogy a fegyelmi határozatot csupán 2012. január 15-én kézbesítették számára. A Hszt. ugyanis semmilyen határidőt nem ír elő a fegyelmi határozat kézbesítésével összefüggésben. A fegyelmi iratokból megállapítható továbbá, hogy a ...i Rendőrkapitányság vezetője már január 16-án intézkedett annak érdekében, hogy a ...i Rendőrkapitányságra vezényelt felperes részére e rendőrkapitányságon átadják a fegyelmi határozatot. Ezen utóbbi időpont és a fegyelmi határozat meghozatala közötti 17 nap ugyancsak nem értékelhető olyan indokolatlanul hosszú időtartamként, amely a másodlagos felperesi keresetet megalapozná.

Az alperes az elsődleges kereseti kérelem összegszerűségét nem vitatta, így a bíróság őt e vonatkozásban a felperesi követelésnek megfelelően, bruttó 685 890 forint erejéig marasztalta.

Az alperes a fenti összeg után az Mt. 159. §-a alapján késedelmi kamat fizetésére köteles. A felperes által 2011. május 15. napján meghatározott középarányos kamatfizetési kezdő időpontot azonban a bíróság nem találta helytállónak, a következők miatt. Mivel az alperesnél az illetmény kifizetése a tárgyhót követő hónap 5. napjáig történik meg, a 2010. február 1. és június 14. közötti időszak tekintetében visszatartott támogatást a felperes részére legkésőbb 2010. július 5. napjáig, a 2011. november 10. és 2012. szeptember 6. közötti időszakra jutó visszatartott támogatást pedig 2012. október 5. napjáig kellett volna kifizetni, amely két időpont között 27 hónap van. Figyelemmel arra, hogy a korábban esedékes támogatás összege (bruttó 195 455 forint) csak mintegy 30%-át, míg a később esedékes járandóság (bruttó 490 435 forint) ennek megfelelően pedig mintegy 70%-át teszi ki a felperes teljes követelésének, a bíróság e kérdésben oly módon járt el, hogy az utóbbi, vagyis a 2012. október 5-ei időpontból 8 hónapot visszaszámolt, és az így kapott 2012. február 5-ei dátumot követő napban, vagyis 2012. február 6. napján határozta meg a középarányos kezdő időpontot, mivel a 8 hónap felel meg - kerekítve - a 27 hónap 30%-ának. (A 27 hónapos időtartam megosztása tehát a két összeg egymáshoz

viszonyított arányának megfelelően történt, úgy, hogy a középáramú kamatfizetési kezdő időpont a nagyobb összeg esedékességi időpontjához van közelebb.) A felperes ezt meghaladó - vagyis 2011. május 15. napjától kezdődően támasztott - késedelmi kamat iránti követelését a bíróság elutasította. A késedelmi kamat mértéke a Ptk. 301. § (1) bekezdésén alapul.

Mivel a pernyertes felperesnek nem volt perköltségigénye, e kérdésben nem kellett határozni.

Jelen per a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 3. § (1) bekezdésének f) pontja értelmében tárgyi költségfeljegyzési jogos. Az erre tekintettel feljegyzett eljárási illeték összege a Pp. 24. § (2) bekezdésének b) pontja, valamint az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. § (1) bekezdésének a) pontja értelmében 41 200 forint (vagyis a 685 890 forint 6%-a). A perveztes alperes ezen összegű illeték viselésére lenne köteles; figyelemmel azonban arra, hogy az Itv. 5. § (1) bekezdésének c) pontja alapján teljes személyes illetékmentességben részesül, a feljegyzett illeték az állam terhén marad.

Székesfehérvár, 2013. április 19.

Az aláírásukban akadályozott Tóth János Ferencné és Turu Sándor Mihály ülnökök helyett is:

. Karászi Gábor s. k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül: